

<http://faretra.info/2016/05/29/smirni-ipsen-mask-a-ipokrisias-vrikolakes-di-pe-kozanis-dinati-parastasi/> 30/5

<http://www.theatrikoprogrammata.gr/βρυκολακεσ-του-ερρίκου-ίψεν-κριτική/>

<http://www.agon.gr/news/121/ARTICLE/32327/2016-03-01.html#.VtVoe7RHxQY.facebook>

http://florioeikastikoi.blogspot.gr/2015/12/blog-post_36.html

http://florioeikastikoi.blogspot.gr/2015/12/blog-post_36.html?spref=fb

Συγκλονιστικοί «Βρικόλακες» από το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης

18 χρόνια συμπλήρωσε, το Σάββατο 5 Δεκεμβρίου, το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης, από την πρεμιέρα της πρώτης του παράστασης το 1997, την "Αγγέλα" του Γιώργου Σεβαστίκογλου. Και το γιόρτασε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Την πρεμιέρα της νέας του συμπαραγωγής, τους «Βρικόλακες» του Ιψεν. Μια συγκλονιστική παράσταση, που καθήλωσε κυριολεκτικά επί δύο ώρες το κοινό και έδειξε πως το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης δεν έχει σε τίποτα να ζηλέψει από τα μεγαλύτερα θέατρα της χώρας.

Ο Ιψεν στους «Βρικόλακες», αυτό το παγκόσμιο αριστούργημα του 1881, πραγματεύεται τη δραματική ιστορία της οικογένειας Αλβινγκ, σε ένα κόσμο που ζει μέσα στην κοινωνική υποκρισία, που ξέρει να κρύβει τα «προβλήματα» κάτω από το χαλί, που υποτιμά τις ατομικές ελευθερίες. Μια οικογένεια και μια κοινωνία που «ακροβατεί». Ενα «ντόμινο» που περιμένει κάποιον να σπρώξει το πρώτο κομμάτι. Και όταν έρθει αυτή η στιγμή κανείς δεν μπορεί να προβλέψει τις συνέπειες.

Η συμπαραγωγή του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης με το θέατρο «Τ», μας χάρισε μια εξαιρετική απόδοση του έργου, χάρις στη σκηνοθεσία της Γλυκερίας Καλαϊτζή και τις υπέροχες ερμηνείες των Σοφία Αντωνίου, Γιώργου Φράγκογλου, Δημήτρη Ναζίρη, Δημήτρη Φουρλή και φυσικά της Ελένης Δημοπούλου, καλλιτεχνικής Δ/ντρια του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ., που μας πρόσφερε μια σπουδαία «Κυρία Αλβινγκ».

Την πρεμιέρα της παράστασης παρακολούθησαν μεταξύ άλλων ο Δήμαρχος Κοζάνης Λευτέρης Ιωαννίδης αλλά και ο πρώην Δήμαρχος Πάρις Κουκουλόπουλος, που ήταν και ο πρώτος Πρόεδρος του Δ.Σ. του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης.

http://xronos-kozanis.gr/index.php?subaction=showfull&id=1449396765&archive&start_from&ucat=1

Χρόνος Κοζάνης

Καταχειροκροτήθηκαν οι "Βρικόλακες" του Ιψεν στην πρεμιέρα του ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης του Σπύρου Κουταβα

Έχοντας ήδη συμπληρώσει 135 χρόνια ζωής, οι «Βρικόλακες» του Ίψεν, θεωρούνται ένα από τα εμβληματικότερα έργα του Νορβηγού συγγραφέα που συνεχίζουν να εμπνέουν σκηνοθέτες, ηθοποιούς αλλά και θεατές.

Πρόκειται για ένα βαθιά δραματικό κείμενο, που γράφτηκε το 1881 και αποτελεί μια μικρή επανάσταση για τα συντηρητικά δεδομένα της εποχής.

Ο Χένρικ Ίψεν είναι ο πρώτος μεγάλος εκφραστής ενός πνευματικού ρεύματος που εγκατέλειψε τα κλασικά θέματα της εποχής του και έφερε στο προσκήνιο τα καθημερινά προβλήματα της ζωής τα πάθη τις αμαρτίες τα κρυμμένα και ένοχα μυστικά. Πιθανολογείται ότι έγραψε το έργο εξ αιτίας του νόθου παιδιού του, που είχε αποκτήσει μόλις σε ηλικία 18 χρόνων με μία υπηρέτρια και που είχε αναγνωρίσει χωρίς όμως ποτέ να καταφέρει να το συναντήσει.

Η Έλεν Άλβινγκ, ηρωίδα στο έργο την ενσαρκώνει η Ελένη Δημοπούλου είναι αυτή που συντρίβεται στην προσπάθειά της να κρατήσει ψηλά τους δικούς της κώδικες ελευθερίας και όταν έρχεται η στιγμή που νομίζει ότι μπορεί να ζήσει απαλλαγμένη από τις αστικές υποκρισίες της εποχής ηττάται από την λάθη, τις αμαρτίες του παρελθόντος και την μοίρα μιας τρομερής κληρονομικότητας.

Ο συγγραφέας μιλά για τη σύφιλη, την κοινωνική υποκρισία και καθωσπρεπισμό, την αιμομιξία και την ηθική κατάπτωση, από την οπτική γωνία των νορβηγικών συνθηκών του 19ου αιώνα.

Το κείμενο σε απόδοση της σκηνοθέτιδας Γλυκερίας Καλαντζή φέρνει τον θεατή αντιμέτωπο με προβληματισμούς διλλήματα και αντιθέσεις που εμπεριέχουν τις καθημερινές περιπέτειες της πραγματικής ζωής.

Με το που μπαίνει κανείς στην αίθουσα τέχνης η ατμόσφαιρα της Ιψενικής δραματουργίας είναι παρούσα. Ο ταξιθέτης βάζει στις θέσεις τους θεατές υπό την ατμόσφαιρα που αποπνέει η επιβλητική παρουσία της Έλενας Άλβινγκ (Ελένη Δημοπούλου) που βρίσκεται ήδη στην σκηνή.

Η παράσταση είναι εξαιρετική. Έχει στηθεί ένα έξυπνο σκηνικό όπου οι θεατές -περίπου 75 θέσεις - περιστοιχίζουν την πλατεία όπου σένα λιτό χώρο ενός σαλονιού ξετυλίγεται η Ιψενική ιστορία. Ο θεατής βρίσκεται μέσα στο σαλόνι, νοιώθει την αγωνία που κρύβεται στις ανάσες της Ελεν Αλβινγκ (Ελενη Δημοπούλου) το κεντρικό πρόσωπο της Ιψενικής δραματουργίας, συμμετέχει με αδιόρατο τρόπο στο ερωτικό σκίτημα της Ρεγγίνε (Σοφία Αντωνίου), εκνευρίζεται από τον συντηρητικό θρησκευτικό καθωσπρεπισμό που αναδύει η πληθωρική παρουσία του πάστορα Μάντερς (Δημήτρης Ναζίρης), διασκεδάζει με την προσαρμοστικότητα του απατεωνίσκου Έγκστραντ (Γιώργος Φράγκογλου) και νοιώθει να σφίγγεται το στομάχι του από τροπή των πραγμάτων και το δραματικό τέλος του νεαρού Οσβαλτ που υποδύεται με πολύ ωραίο τρόπο ο Δημήτρης Φουρλής.

Η παράσταση έχει στοιχεία δραματικής έντασης με συναισθηματικές και ψυχογραφικές κορυφώσεις που καθηλώνουν, επιδρούν άμεσα ακόμη και στον αδιάφορο θεατή. Μην χάσετε!.

Στην χθεσινή πρεμιέρα παρόντες ήταν ο δήμαρχος Κοζάνης Λ. Ιωαννίδης με την συζυγό του, η αντιδήμαρχος Περιβάλλοντος Ελένη Τασοπούλου, ο πρόεδρος της Κοινωφελούς Μανώλης Κουτσοσίμος, ο πρώην υπουργός Π. Κουκουλόπουλος με την συζυγό του, ο οποίος μετά το πέρας της παράστασης αντάλλαξε χειραψία με τον δήμαρχο Κοζάνης, και αρκετοί Θεατρόφιλοι απο την Θεσσαλονίκη.

<http://www.vetoneews.gr/culture/item/42124-kataxeiokrotithikan-oi-vrikolakes-tou-ipsen-stin-premiera-tou-dipethe-kozanis>

Vetoneews.gr

Βρικόλακες εν γενεί... (του Β. Π. Καραγιάννη)

Τι διαβάζει αυτή η εκλεκτή κυρία στο βάθος λίγο πριν την έναρξη της παρέλασης των βρικόλακων της, στη μέση μιας σκηνής με τους ακροατές ομοτράπεζους γύρωθεν να μετέχουν σιωπηλοί, όπως πρέπει, ενός συγκλονιστικού θεατρικού αρτύματος,

Την «Αννα Καρένινα» προφανώς όπως πήρε η ματιά μου από μακριά σε ρώσικη έκδοση (;) αν είδα καλά, το βιβλίο ευαγγέλιο της ανέφικτης απολύτρωσης κι αδιέξοδης ελευθερίας, αλλά ελευθερίας όμως.

Είναι η έξοχη κυρία Ελένη Δημοπούλου (διευθύντρια του ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης) ως Κυρία Αλβινγκ που προεξάρχει στο έργο του Ίψεν «Βρικόλακες» συμπαραγωγή του τοπικού ΔΗΠΕΘΕ με το θέατρο Τ που παίζεται αυτό τον καιρό στην πόλη. Λίγο πριν τα μεσάνυχτα φύγαμε με μαγκωμένες ψυχές και διαθέσεις.

<https://www.facebook.com/paremvasi>

ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ, ΜΗ ΦΟΒΑΣΤΕ ΤΗ ΛΕΞΗ

Το βράδυ του Σαββάτου, είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω την πρεμιέρα του "βρικόλακες" του Ερρίκου Ίψεν, ανεβασμένο από το ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης σε σκηνοθεσία Γλυκερίας Καλαϊτζή.

Λίγο η ομίχλη στο δρόμο, λίγο η ασχετίλα μου στην οδήγηση μέχρι να βρούμε το θέατρο, στο παρατσάκ προλάβουμε. Και όχι μόνον.

Κατ αρχάς, περάσαμε την πλατεία, ανεβήκαμε στη σκηνή, από το πλάι, ανεβήκαμε στην εξέδρα που είχε στηθεί, οι θέσεις μας μας περίμεναν, ντροπή μας, η Ελένη Δημοπούλου διάβαζε αμέριμνα το βιβλίο της, ακριβώς μπροστά μας. Απέναντι στο υπόλοιπο της εξέδρας οι άλλοι προσκεκλημένοι. Όλοι σε απόσταση αναπνοής. Κοιταζόμασταν, προετοιμαζόμασταν, ξέραμε λίγο πολύ το έργο, αλλά δεν ξέραμε ακριβώς τι θα μας συμβεί.

Τα φώτα έσβησαν και μεταφέρθηκα αμέσως στον κόσμο, τον παντοτινό, το σημερινό δυστυχώς- γι αυτό οι κλασικοί είναι για πάντα.

Η ατμόσφαιρα είχε ήδη δημιουργηθεί: το επιβλητικό σκηνικό, ο πολυέλαιος, οι άνθρωποι μέσα στα αυστηρά κοστούμια τους να παλεύουν, να αντιστρατεύονται τα γήινα, ανθρώπινα

αισθήματα και συναισθήματά τους, για να μην τα υποψιαστούν οι άλλοι. Ούτε ένα κόσμημα, ούτε ένα στολίδι, τα φορέματα στιβαρά, σφιχτά, να κρύβουν τη θηλυκότητα, όπως η Ηρωίδα έκρυβε το φλογερό ταμπεραμέντο της, μια ζωή.

Ο Ίψεν, Ίψεν. Η υποκρισία μέσα στην οικογένεια, ο αγώνας να κρατηθούν τα γονεϊκά πρότυπα ψηλά, καλυμμένα με ψέμμα, βυθίζουν τα παιδιά σε βαθιά υπαρξιακά τότε και τώρα. Τότε το λέγαν " η αρρώστια" και τώρα πάλι η " αρρώστια". Δεν έχει σημασία ποιο είναι το όνομα κάθε εποχή. ΜΙΑ είναι η αρρώστια

Κι αυτή την αρρώστια μας την μετέφεραν, τόσο μα τόσο ατόφια και καθαρά, που το σώμα μίλησε. Εκεί που νόμιζα πως έκρυβα την ταραχή μου, η χαμηλόφωνη- ευγενική φωνή του διπλανού κυρίου, με παρακάλεσε να μην κουνιέμαι. Φευ! Πάλι το σώμα, πάντα το σώμα προδίδει.

Στη σκηνή της κορύφωσης- αποκάλυψης, όλα τα δράματα μαζί πέρασαν μέσα μου και ένιωσα τους σπασμούς να με πλημμυρίζουν. Και δυστυχώς κι ο διπλανός μου. Δεν μπορούσα να τους κρύψω, δε μ' ένοιαζε ο διπλανός μου, ή παρακολουθείς ή δεν παρακολουθείς αγαπητέ μου, εδώ ολόκληρη θεωρία περί σωματικού θεάτρου και συ δεν μπορείς να υποστείς μια διπλανή που δονείται, τι κι αν είσαι ο δήμαρχος ή ο περιφερειάρχης, δίπλα σου έχεις μια γυναίκα που οδήγησε χιλιόμετρα μέσα στην ομίχλη για ένα τέτοιο οργασμό κι έχεις και παράπονο;

Όταν βγήκαμε για διάλειμα στην πλαϊνή σκηνή, έτρωγαν και μιλούσαν οι ήρωες, συνέχιζαν. Έπρεπε να περάσουμε από δίπλα τους. Στιγμή δεν μας αφήνει να ησυχάσουμε αυτή η Γλυκερία. Μας μεδουλιάζει με Ίψεν μέχρι την έξοδό μας.

Στο δρόμο της επιστροφής, προσπαθούσα να ηρεμήσω και να θυμηθώ πότε είδα τελευταία μια τέτοια ...παράσταση να την πω; μα δεν είχα αίσθηση ότι παρακολούθησα. Με κάλεσαν εκεί για να τοποθετηθώ, να πάρω θέση, δίπλα στον ενοχλημένο, αλλά αυτοί οι άνθρωποι με χρειάζονταν. Ήταν όλοι τόσο εγκλωβισμένοι. Τι να γράψουμε κι εμείς πια μετά τον Ίψεν; μισόκλαψα στη φίλη, που με ενθαρρύνει στη θεατρική γραφή. Δεν έλαβα απάντηση.

Η Καλαϊτζή, που θεωρείται μαστόρισσα στους κλασικούς, ξέφυγε, τόλμησε μέσα στην ωριμότητα της, ξεκούνησε για τα καλά τους ηθοποιούς, μας βούτηξε στο κλίμα, στα διλήμματα, μας έκανε κοινωνούς, μας προβλημάτισε, μας έβαλε να αγαπήσουμε τους ήρωες, δίνοντας σε όλους ένα ελαφρυντικό. Τον ξεπατίκωσε τον Ίψεν και μας τον έχωσε στο πιάτο, εύπεπτο, να μην έχουμε πια δικαιολογίες να μην εντρυφήσουμε στη σχετική διατροφή.

Οι ερμηνείες των :Ελένης Δημοπούλου, Δημήτρη Ναζίρη, Γιώργου Φράγκογλου, εξαιρετικές, χωρίς υπερβολές, μέσα στα πλαίσια που επέβαλε η ζωή των ηρώων τους. Στα σημεία που αποκάλυπταν τα πάθη τους, συγκλονιστικές. Και δυο αποκαλύψεις, τα νέα παιδιά, ο Δημήτρης Φουρλής και η Σοφία Αντωνίου. Θα τους δούμε και θα τους ακούμε όπως φαίνεται.

Η Μαρία Καραδελόγλου, άψογα απέδωσε με τα κοστούμια της την εποχή αλλά και τη διάθεση των ηρώων. Οι φωτισμοί ανέδειξαν τις εικόνες των ηθοποιών, τη μουσική ίσως την προτιμούσα λίγο πιο έντονη σε κάποια σημεία. Τα σκηνικό εμπνευσμένο, επιβλητικό, αλλά

και λειτουργικό. Το χώρισμα -σχίσμα της σκηνής στο διάλειμα, εντυπωσιακό. Πόσο χρειάζονται οι κρατικές σκηνές για να ανεβαίνουν τέτοια έργα που απαιτούν έξοδα και μεροκάματα στους χαλεπούς καιρούς μας.

Στους χαλεπούς καιρούς μας. Τελικά , πάντα οι καιροί ήταν χαλεποί, ακόμη και στους ευνοημένους αστούς όλης της Ευρώπης, όπως μας τους αποδίδουν και ο Ίψεν και ο Τσέχωφ, να αγιάσουν τα κοκαλάκια τους , Παναγία μου ,έτσι που τόλμησαν να αναδείξουν τα θέματα των ανθρώπων και δη των καταπιεσμένων ανθρώπων.

Συγχαρητήρια στο ΔΗΠΕΘΕ Κοζάνης. Ευχαριστούμε Γλυκερία και συντελεστές για την υπέροχη εμπειρία, ζητώ συγγνώμη απ` τον διπλανό μου που τον τάραξα, χαλάλι η ομίχλη πριν και μετά. Το περιμένουμε με αγωνία και στο Τ.

Το βράδυ του Σαββάτου, είχα την τιμή να παραβρεθώ στο σαλόνι μιας οικογένειας με προβλήματα , να σκεφτώ με το μυαλό αλλά και με το σώμα.

ΥΓ: Να δω πως θα στριμώξεις όλη αυτή την ατμόσφαιρα, στη σκηνή του Τ.

Είμαι περίεργη, πολύ περίεργη, αλλά σίγουρη για το αποτέλεσμα, ταγμένη κυρία Γλυκερία.

Αναστασία Καραογλάνη

<https://www.facebook.com/anastasia.karaoglani>

"Βρικόλακες" (ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης)

Το θέατρο στις πολύ καλές του στιγμές.

Τα μεγάλα θεατρικά έργα δεν κινδυνεύουν από άστοχες σκηνοθεσίες ή κακές ερμηνείες. Όταν όμως σταθούν "τυχερά" και πέσουν στα κατάλληλα χέρια, τότε δεν φεύγει απλώς η σκόνη του χρόνου από πάνω τους για να φανεί η λάμψη τους, αλλά αποκαλύπτονται και εκείνες οι λεπτομέρειες, οι λεπτές και πολλές φορές δυσδιάκριτες στους περισσότερους αποχρώσεις τους, ό,τι δηλαδή τα έχει καταξιώσει εντάσσοντας τα στη λίστα των κλασικών και στην ιδιαίτερη κατηγορία των διαχρονικών.

Οι "Βρικόλακες" του Ερρίκου Ίψεν, ένα από τα σημαντικότερα έργα του Νορβηγού δραματουργού, στάθηκαν "τυχεροί". Η σκηνοθέτης Γλυκερία Καλαϊτζή στην παράσταση που έστησε για λογαριασμό του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης και του θεάτρου "Τ" (συμπαγωγή) δεν τόλμησε απλώς να πρωτοτυπήσει ανεβάζοντας τους θεατές επί σκηνής (σ. σ. υπάρχουν δύο σειρές καθισμάτων από κάθε πλευρά και το έργο παίζεται στο μέσον, σε έναν χώρο δίκην πασαρέλας, ενώ ο τρόπος με τον οποίο τοποθετήθηκαν τα διάφορα στοιχεία του όλου σκηνικού μετατρέπουν σκηνή και παρασκήνια σε ένα ενιαίο λειτουργικό σύνολο) δίνοντας τους την ευκαιρία να αισθανθούν πως δεν παρακολουθούν απλώς αλλά συμμετέχουν. Πέτυχε να δώσει στο έργο μια φρεσκάδα και μια ζωντάνια, ψάχνοντας και βρίσκοντας τελικά τα "κλειδιά" του κειμένου, έτσι ώστε να νομίζεις πως δε γράφτηκε στα τέλη του 19ου αιώνα αλλά στις μέρες μας. Μ' αυτά τα ίδια "κλειδιά" απελευθέρωσε και τις αναμφισβήτητες ερμηνευτικές ικανότητες των ηθοποιών που συνεργάστηκαν μαζί της, για

να πετύχουν και εκείνοι με τη σειρά τους αυτό που πάντα ποθεί ο κάθε ηθοποιός. Να πείθει, χωρίς καμιά αμφιβολία, πως ναι, είναι ο ρόλος.

Αυτό συμβαίνει επί σκηνής. Οι ερμηνευτές έχουν αλλάξει ταυτότητα και δε βλέπεις παρά την κ. Άλβινγκ, τον Πάστορα Μάντερς, τη Ρεγγίνε, τον Έκστραντ, τον Όσβαλντ, τους ήρωες που έπλασε ο Νορβηγός δραματουργός.

Βλέπεις, βέβαια, και κάτι άλλο. Τη δύναμη του καλού θεάτρου. Που σε καθλώνει και αγκιστρώνεται πάνω σου όχι μόνο για όσο διαρκεί η παράσταση. Την παίρνεις μαζί σου, ένα κέρδος που αποκόμισες και ας το νιώθεις σα γροθιά στο στομάχι. Γιατί το έργο μόνο ευχάριστο δεν είναι. Οι "Βρικόλακες" είναι ένας καθρέπτης που αν και ο δημιουργός του τον έφτιαξε για να δει η κοινωνία της εποχής και της χώρας του τον εαυτό της, κάθε φορά που ξανανεβαίνουν επί σκηνής, σε όποιο τόπο και σε όποια χρονολογία, ως καθρέπτης πάντα λειτουργούν. Η διαφορά φυσικά βρίσκεται στο αν αυτοί που αποφασίζουν να το ανεβάσουν καταφέρνουν να καθαρίσουν καλά τον καθρέπτη για να εμφανιστούν όλα τα είδωλα εκεί μέσα.

Οι συντελεστές της παράστασης του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης και του θεάτρου "Τ" το πέτυχαν. Ο καθρέπτης του Ίψεν μοιάζει καινούργιος, σαν να βγήκε μόλις τώρα απ' το εργαστήρι του. Και δε λειτουργεί απλώς αλλά απαντά και στο ερώτημα "γιατί οι Βρικόλακες και όχι κάποιο άλλο έργο που ίσως ταίριαζε με τη συγκυρία στην οποία βρίσκεται η κοινωνία μας; Γιατί όχι Ο εχθρός του λαού;- άλλο σπουδαίο έργο του Ίψεν...".

Η απάντηση είναι πως το συγκεκριμένο έργο μπορεί να είναι μια ενδοσκόπηση των ανθρώπινων σχέσεων, δεν παύει όμως να είναι και βαθύτατα πολιτικό. Τα προβλήματα κάτω απ' το χαλί, στο βωμό των κοινωνικών συμβάσεων, και το λογαριασμό να τον πληρώνουν τελικά οι αθώοι. Ή για να ακριβολογούμε, οι πιο αθώοι. Έργο που μέσα απ' τους συμβολισμούς του και τον τρόπο που προσφέρεται μέσα απ' την παράσταση πετυχαίνει να μας κάνει να σκύψουμε το κεφάλι και να αναλογιστούμε. Αξίζει τελικά αντί να ζούμε, να σκορπάμε απλώς τις μέρες μας υπηρετώντας πρέπει και τις επιλογές των άλλων;

Το έργο θα παιχτεί στην Αίθουσα Τέχνης της Κοζάνης Πέμπτη 10, Παρασκευή 11, Σάββατο 12, Κυριακή 13 και Δευτέρα 14 Δεκεμβρίου και αξίζει πραγματικά να το δει κανείς.

Μιχάλης Πιτένης

<https://www.facebook.com/pitenis.pk/posts/998112543592804>

Συγκλονιστική η Ελένη Δημοπούλου, ως κα Άλβινγκ, στους Βρικόλακες του Ίψεν

Βρικόλακες του Ίψεν στην Κοζάνη. Μία συμπαραγωγή του ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Κοζάνης με το θέατρο "Τ".

Υπέροχη παράσταση με καταπληκτικούς ηθοποιούς. Οι πέντε ερμηνευτές που απαρτίζουν την παράσταση σε συνεπαίρνουν, ο καθένας με το δικό του ιδιαίτερο ρόλο. Συγκλονιστική η Ελένη Δημοπούλου στο ρόλο της κας Άλβινγκ. Αυτής της δειλής, όπως αυτοαποκαλείται στην παράσταση, που δεν τόλμησε ποτέ να πει την αλήθεια εξαιτίας του φόβου. Η

ερμηνεία της εκπληκτική. Σε παρασύρει ανάμεσα στην ηθοποιία και την “πραγματικότητα”, λες και το έχει ζήσει. Το χαμόγελο, η θλίψη, η χαρά, η οργή, η καταπιεσμένη επιθυμία για ελευθερία αλλά κι ο πόνος, διαγράφονται τόσο καθαρά στο πρόσωπό της αλλά και στη σκηνική της παρουσία.

Πολλά υποσχόμενος ο νεαρός Δημήτρης Φουρλής, ως Όσβαλντ, με τη ρεαλιστικότητα ερμηνεία του!

Τα λόγια είναι περιττά, όσοι δεν πήγατε, σπεύσατε! Διαθέσιμες θέσεις υπάρχουν, προς το παρόν, μόνο για την τελευταία παράσταση τη Δευτέρα 14 Δεκεμβρίου.

Το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. ανακοίνωσε πως οι παραστάσεις θα επαναληφθούν το Φεβρουάριο!

Θερμά συγχαρητήρια στους ηθοποιούς και στους συντελεστές! Και εις ανώτερα!

Για την ηλεκτρονική εφημερίδα ditiki.gr, Αίγλη Καρανάνου

<http://ditiki.gr/sygklonistikh-eleni-dimopoulou-os-ka/>

Στέλιος Χλιαράς

Θα μπορούσα να γράψω πολλά...

...ίσως και την πρώτη μου κριτική για παράσταση, αλλά θα αρκεστώ σε αυτό:

Η σκηνή του ΔηΠεΘε Κοζάνης επιτέλους κουνιέται συθέμελα από τους Βρικόλακες που τη στοιχειώνουν.

Δε μιλάμε για παράσταση, μιλάμε για εμπειρία, όπως οφείλει να είναι το θέατρο.

Έχετε κάθε δικαίωμα να τη χάσετε. Απλά θα διευκολύνετε αυτούς που θα περιμένουν στην ουρά για μία θέση...

Εύγε!

<https://www.facebook.com/stelios.chliaras/posts/10207416095953102>